

Anders Fogh Rasmussens tale ved Venstres landsmøde

Taler

Anders Fogh Rasmussen
Formand for Venstre

Dato

26. september 1999

Sted

Odense

Med dette landsmøde tager Venstre afsked med det 20. århundrede.

Det har været et bemærkelsesværdigt århundrede. Vi har oplevet det bedste, mennesket kan byde på. Og vi har oplevet det værste.

Vi har set, hvor godt mennesket kan gøre det. Vi har oplevet hidtil uset vækst og fremgang. Vi lever længere, mere sundt, vi er rigere, bedre uddannede.

Samtidig har vi med gru set, hvor meget ondt mennesket kan gøre: Folkemord, forurening, fattigdom.

Den velstand, vi har oplevet i den vestlige verden, har ikke været tilfældig. Men den har omvendt heller ikke været statslige planlæggeres eller socialistiske planøkonomers værk. Når vi har taget over hovedet, når vi får mere, bedre og billigere mad på bordet, og når vi har adgang til internettet, så skyldes det altså ikke Nyrup Rasmussen, Svend Auken eller Lykketoft. Ej heller Holger K. Nielsen og slet ikke Frank Aaen.

Og for den sags skyld heller ikke Anders Fogh Rasmussen.

Tværtimod skyldes alle disse fremskridt, at ganske almindelige mennesker har frembragt noget. At de har haft et incitament. At de har haft muligheden for at finde sig et arbejde, handle med hinanden, realisere deres drømme og visioner.

At det har været muligt skyldes den unikke kombination af markedsøkonomi, retssikkerhed og demokrati, som kendetegner den vestlige verden.

Civilisationens fremgang i dette århundrede har været baseret på tiltroen til, at hvis vi blot giver mennesker både frihed og ansvar, så kan de gøre det bedre.

Det, der har skabt rædslerne i dette århundrede, har været det stik modsatte. Det har været tanken om at sætte systemet over mennesket. Det har været forestillingen om, at det er muligt at udtænke de perfekte systemer, planlægge enhver løsning på ethvert problem – og derefter gennemtvinge det uanset omkostningerne.

Den ondskab, som blev sluppet løs i det 20. århundrede, var den mest djævelske, vi hidtil har oplevet – for den skjulte sig under det godes kappe. Resultatet var gruopvækkende. Nazisterne myrdede 30 millioner mennesker. Kommunisterne myrdede 100 millioner mennesker.

Og lad os aldrig glemme, at der var masser af veluddannede og vel aflagte mennesker, som gik de autoritære regimers ærinde. Lad os aldrig glemme, hvordan de fortrængte og forvanskede sandheden om grusomhederne. Lad os aldrig glemme. For kun derved kan vi forhindre det i at ske igen.

Nu tager vi afsked med det 20. århundrede. Vi tager afsked i en atmosfære af optimisme og fremtidstro.

Ganske vist oplever vi stadig de mest forfærdelige ting: Folkemord, borgerkrige, terrorisme, risikoen for misbrug af atomvåben, massefattigdom i Afrika, Aids-svøben.

Men det skal alt sammen vejes op mod de positive tegn. De kommunistiske og fascistiske diktaturer er næsten udryddet. Aldrig har en så stor del af verdens befolkning levet i demokratier.

Der er sikkerhedspolitisk afspænding. Vi oplever ikke supermagt mod supermagt.

Planøkonomi er i vid udstrækning blevet afløst af markedsøkonomi. Fjernelse af handelsbarrierer og reduktion af toldsatser fører til mere fri handel. Og det er begyndt at løfte millioner af mennesker ud af fattigdom, det giver millioner af mennesker mere indkomst, mere uddannelse og mere frit valg.

Som liberale tror vi på fremtiden og fremskridtet.

Ikke fordi mennesket er perfekt. Ikke fordi teknologien kun fører til det gode.

Nej, men vi har den ukuelige optimisme, at når vi giver mennesker frihed og ansvar, så kan de, og så vil de, stræbe efter fremskridt og et bedre liv.

Det er ikke udtryk for, at vi har det perfekte system, at vi har den rette lære, at vi har den rigtige forskrift for menneskers adfærd.

Tværtimod. Det bærende i den liberale tanke er beskedenhed. Det er erkendelsen af, at intet system og intet menneske har den fuldkomne viden og det sande svar.

Nu lægger vi det 20. århundrede bag os. Nu ser vi ind i det 21. århundrede.

Lad os gøre op med de autoritære systemer, lad os gøre op med de dogmatiske ideologier, som fremkaldte så megen gru og så mange rædsler i det 20. århundrede.

Lad os tage hul på et nyt århundrede, hvor mennesket går forud for systemet.

Lad os skabe en verden, som bygger på respekt for det enkelte menneskes frihedsrettigheder.

Lad os gøre det 21. århundrede til liberalismens århundrede.

Europa var arnestedet for to verdenskrige i det 20. århundrede. Men Europa har også vist verdenshistoriens mest opløftende eksempel på fredeligt samarbejde mellem selvstændige nationer.

Det var fremsynede politikere, som på ruinerne af det sønderbombede Europa fostrede idéen om, at de tidligere fjender skulle bindes tæt sammen. Navnlig Frankrig og Tyskland skulle bindes sammen i et fællesskab, som ville få dem til at indse dårskaben i nogensinde påny at gå i krig mod hinanden.

Den model har været en enorm succes. De store lande har afgivet noget indflydelse. De små lande har vundet en plads ved det bord, hvor beslutningerne træffes.

Det er dette samarbejde, vi skal videreudvikle i de kommende år. Det er gennem et stadig tættere samarbejde, mere handel over grænserne og mere kendskab til hinandens historie og kultur, at vi bedst sikrer friheden og freden.

Danmark bør yde sit bidrag til at udvikle samarbejdet i Europa. Derfor skal Danmark være fuldt og helt med i EU.

Det er Danmark ikke i dag. De danske undtagelser indebærer, at Danmark er sat uden for døren, når vigtige beslutninger bliver truffet.

Danmark har bundet den danske krone til Euro'en. Det betyder, at vi skal føre samme økonomiske politik som de 11 Euro-lande. Men vi er sat uden for døren, når de andre aftaler, hvad renten skal være, for eksempel.

Danmark har en stærk interesse i en fælles EU-politik om flygtninge og indvandrere. Men vi er sat uden for døren, når de andre aftaler de fælles regler.

Og Danmark har en interesse i, at EU får en bedre og mere effektiv forsvars- og sikkerhedspolitik. At vi europæere bliver bedre i stand til at håndtere kriser og konflikter selv. At vi ikke igen oplever et lammet Europa som i Bosnien og Kosovo.

Men den dag, hvor EU iværksætter en fælles forsvars- og sikkerhedspolitik, da er Danmark sat uden for døren. Vi kommer i den situation, at danske soldater gerne må deltage i militære aktioner som NATO-soldater. Men Danmark er sat uden for døren, når det er EU, som beslutter sådanne aktioner.

Tiden er løbet fra de danske undtagelser. Undtagelserne skader Danmarks interesser. Danmark skal ikke være uden for døren. Danmark skal være inde, hvor beslutningerne bliver truffet. Derfor skal undtagelserne væk.

Det har Venstre sagt i flere år. Og hvor har vi fået på hattepulden for det.

Men nu kan vi glæde os over, at udviklingen giver os medhold.

Nu vil også statsministeren af med Euro-forbeholdet. Og udenrigsministeren vil nu af med alle undtagelserne. Jeg vil gerne rose udenrigsministeren for hans mod til at sige tingene ligeud på Det radikale Venstres landsmøde.

Vi glæder os i Venstre. Det går den rigtige vej.

Nu mangler vi kun at få datoer på folkeafstemningerne. Ikke fordi datoer i sig selv er vigtige. Men fordi al erfaring viser, at vi først får en ordentlig debat om det politiske indhold, når der er sat en dato og lagt en køreplan.

Venstres køreplan er klar: Vi ønsker Danmark med i Euro'en fra 1. januar 2002. Det kræver en folkeafstemning næste efterår.

De resterende undtagelser kunne så passende komme til folkeafstemning et år senere, altså i efteråret 2001.

Jeg vil gerne understrege, at Venstre respekterer forbeholdene, så længe de er der. Vi ønsker dem væk. Men det skal ske åbent ad fordøren. De skal ikke luskes ud ad bagdøren gennem juristerier og snedige formuleringer.

Når Venstre kommer til, vil vi sikre, at Danmark er fuldt og helt med i det europæiske samarbejde. Vi vil skabe en åben debat om EU. Vi vil skabe en dialog mellem tilhængere og modstandere. Vi vil prøve at bringe den danske debat et skridt videre, ud over den evindelige diskussion for og imod EU. Jeg ser frem mod et Danmark, der engageret og fyldt med selvtillid er fuldt og helt med i opbygningen af det nye Europa.

Venstre ønsker reformer af det danske samfund.

Nu er vi i Odense. Lad mig derfor starte med de problemer her i byen, som har rystet mig – og mange andre, tror jeg.

Vi befinder os i dag i en af de byer, hvor problemet med manglende integration af indvandrere er aller størst. Gennem de seneste måneder har nationen med vantro kunnet iagttage, hvad der er foregået i Odenses forstæder.

Det er ganske enkelt forfærdende, at store beboelseskvarterer – og desværre ikke bare i Odense – terroriseres og hærges.

Vi er ganske enkelt nødt til at sige stop. Nødt til at markere klart og tydeligt, at vi ikke ønsker, at vore byer bliver centrum for optøjer og raceuro.

Venstre ønsker en mere håndfast indsats mod vold og kriminalitet. Og vi ønsker en reform af den danske straffelov.

Vi vil have mere politi på gaden. Det bliver et ufravigeligt krav til et nyt politiforlig.

Vi vil have hårdere og hurtigere straf for vold og voldtægt.

Der er efter min opfattelse noget helt ravsuskende galt. Vi oplever et skærende misforhold mellem straffen for voldskriminalitet og straffen for økonomisk kriminalitet.

Voldsmanden, der har sparket og slået et andet menneske halvt ihjel, skal i dag være mere end uheldig, hvis han får mere end seks måneder i fængsel. Den forhutlede bankrøver, som bevæbnet med en gulerod i lommen får udleveret nogle få tusinde kroner, kan forvente to år i fængsel.

Det er vanvittigt. Naturligvis er et bankrøveri en ganske alvorlig forbrydelse, som bør straffes hårdt. Men det er vold altså også. Vort nuværende straffesystem er gennemsyret af en gammeldags opfattelse af, at materielle værdier er vigtigere end menneskeliv.

Venstre ønsker en strafferetsreform. Vi ønsker mere respekt for det enkelte menneskes liv, førlighed og helbred. Vold mod mennesker skal straffes mindst lige så hårdt som vold mod penge.

Og så tror jeg, at der er behov for en helt ny holdning i indvandrerpolitikken.

Problemet med 2. generationsindvandrere kan ikke løses efter den gammelkendte socialdemokratiske recept. Det er netop ikke sagsbehandlere, de nye borgere i Danmark har allermost brug for. Mon ikke velfærdssamfundets omklamring i virkeligheden ofte er med til at forstærke indvandrernes mangel på respekt over for deres ny fædreland?

Tænk engang på, at mange udlændinges første møde med Danmark er behandlersamfundet. Socialrådgivere, psykologer, pædagoger, beskæftigelsesvejledere. Alle står de parat til – i bedste mening naturligvis – at

forme indvanderens ny tilværelse.

Efter kort tid efter er klientgørelsen så gået hen og blevet en realitet. Den bliver selve indholdet i tilværelsen. Og så er det ærlig talt ikke underligt, at den sociale nedtur og kriminalitet ligger snublende nær.

Udlændingene har krav på respekt. Men også krav på, at der bliver stillet krav. Det vil sige, at de skal mødes på lige fod med danskerne. De har brug for et arbejde og en fremtid. Blot at blive gjort til et umælende nummer i et klinisk, socialt system er ikke den rette vej frem. Det vil kun bidrage til endnu større skel mellem danskere og udlændinge.

Statsministeren har lovet tre voldspakker indtil nu. Han lover, og han lover. Men der sker ingenting.

Statsministeren har det jo med at rejse rundt og stille sig selv spørgsmål. I kender sikkert alle klassikeren: "Kan vi ikke gøre det lidt bedre?"

Og med statsministeren vil jeg også stille spørgsmålet om bekæmpelse af vold og kriminalitet i Danmark: Kan vi ikke gøre det bedre?

Og svaret er: Jo, Venstre kan.

Regeringen bryster sig af, at ledigheden er faldet, og at beskæftigelsen er steget. Ja, det er alt sammen rigtigt. På overfladen.

Men går vi ned bag tallene, så er sandheden, at over en halv million mennesker i den arbejdsdygtige alder er sat uden for arbejdsmarkedet. De kaldes ganske vist ikke ledige. Nej, de er i aktivering, på efterløn, på orlov, overgangsydelse, førtidspension. De kaldes ikke arbejdsløse. Men realiteten er, at de er uden arbejde, at de er uden for arbejdsmarkedet. På den måde kan den officielle ledighed jo sagtens bringes ned.

Venstre ønsker udvikling og forbedring af det danske velfærdssamfund. Vi ønsker reformer, som skaber mere dynamik, større omstillingsevne og bedre omsorg for de svageste.

Vi ønsker en ny erhvervs politik. Væk med tilskud, til gengæld lavere skat. Væk

med særskatter og andre omkostninger, der koster arbejdspladser. Vi vil fremme investeringer og produktivitet. Derfor vil vi modernisere afskrivningsreglerne.

Regeringen siger, at beskæftigelsen vokser. Men hvad er sandheden? Sandheden er, at der bliver færre private jobs og flere i offentlig beskæftigelse.

Vi må spørge med statsministeren: Kan vi ikke gøre det bedre?

Og svaret er: Jo, Venstre kan.

Vi ønsker en dynamisk iværksætterpolitik. Det skal være mere attraktivt at starte og drive selvstændig virksomhed. Det koster penge og afsavn og risiko at starte ny virksomhed. Derfor vil vi give en skatterabat til de nystartede i de første svære år.

Der er for få, som starter ny virksomhed i Danmark. Vi har brug for flere iværksættere. For de skaber fornyelse og fremgang. Men Danmark er ét af de lande i verden, hvor der er færrest iværksættere. For de bliver bremset af forbud og påbud og administrativt bøvl.

Kan vi ikke gøre det bedre? Jo, Venstre kan.

Vi ønsker en ny skattepolitik. Et øjeblikkeligt skattestop. Og derefter en gradvis sænkning af skatterne i takt med, at vi skaffer pengene.

Vi vil fjerne pinsepakkens urimelige virkninger. Vi vil lette skatten for de laveste indkomster.

Socialdemokraterne siger, at de fører skattepolitik for de små i samfundet. Hvad er sandheden? Sandheden er, at Stavads skattepolitik rammer de små i samfundet. Det er de lavt lønnede, det er pensionisterne, det er andre med små indkomster, som bliver særlig hårdt ramt af de høje afgifter på benzin, vand, el og opvarmning.

Kan vi ikke gøre det bedre? Jo, Venstre kan.

Venstre vil have en reform af velfærdssamfundet. Vi vil have mere kvalitet for skattekroneerne.

Ingen mennesker vil finde sig i at betale verdens højeste skat, og så se, at deres gamle mor ikke kan få ordentlig hjemmehjælp eller ender på venteliste til sygehuset.

Vi vil ikke finde os i at betale verdens højeste skat og så ende på venteliste i stedet for at komme på operationsbordet.

Der er mennesker, som kan og vil gøre noget ved det, hvis de får lov. Giv de initiativrige frihed til at udnytte ressourcerne bedre. Giv patienterne frihed til selv at vælge hospital. Også privat hospital. Og lad pengene følge patienten.

Desværre har vi indtryk af, at for Socialdemokratiet er det vigtigere at bekæmpe privathospitaler end at bekæmpe ventelister.

Jeg forstår slet ikke Socialdemokratiets modstand. I dag er der frit valg. Den, der har mange penge, kan betale en operation på et privat hospital eller i udlandet. Den med tegnebogen i orden har et frit valg. Men den, der ikke har ret mange penge, er afskåret fra det frie valg.

Venstre ønsker også frit valg for den lille mand.

Jeg bliver harm, når jeg hører om, at danmark sakker bagud med behandlingen af blandt andet kræft. Eller når jeg hører om patienter, der skal vente i månedsvis på livsvigtige bypass-operationer. Eller om scanninger, der gennemføres alt, alt for sent.

Kan vi ikke gøre det bedre? Jo, Venstre kan.

Venstre ønsker en bedre folkeskole. Børnene skal lære noget i skolen. De skal på niveau med de bedste lande. Vi vil opstille klare mål for, hvad børnene skal kunne på de forskellige klassetrin. Vi vil styrke dansk, matematik og de naturfaglige fag.

Vi vil privatisere nogle af statens styrelser. Vi vil øge udlicitering af statens drift. Og vi vil sælge statslige aktier. Pengene fra salget skal gå til at nedbringe statsgælden.

Vi vil stoppe regeltyranniet. En ny regering vil sætte en flok regelbisser til at rydde op i cirkulære-junglen.

Mængden af regler og skemaer og administrativt bøvl vokser og vokser. Det tynger næsten enhver dansker i det daglige. Administrationen af det koster hvert år erhvervslivet omkring 30 mia. kr.

Kan vi ikke gøre det bedre? Jo, Venstre kan.

Venstre ønsker, at vi gør mere for de svageste i vort samfund.

Vel ønsker vi i Venstre et samfund, hvor der er muligheder for den enkelte. Og der skal være en gevinst ved at gøre en indsats. Men vi ønsker også et samfund, der ikke på nogen måde lader de svageste i stikken.

Husk på, at Danmark også er de udstødte nede på bænken. At Danmark også er bistanusklienterne i de forfaldne huse i alle randkommunerne. Danmark også er dem, der ikke lige nåede at springe på surferen til internettet.

Må jeg minde om, at vi i dag har næsten 300.000 førtidspensionister. Og at der bliver flere og flere.

Hvad synes de udstødte mon om al snakken om et økonomisk opsving? Kan de genkende regeringens oppustede selvros om, hvor helt fantastisk det hele går? Og hvad hører de mon egentlig, når statsministeren fremturer med sit evindelige "der er dem – og der er os"?

Jeg kunne faktisk have lyst til at citere Ritt Bjerregaard, der i Weekendavisen for et par uger siden sagde:

"Bybilledet har ændret sig, der ligger tiggere på gaden. Og det kan simpelthen ikke være rigtigt i et land som Danmark.."

Og hvad er så Socialdemokratiets og regeringens svar på det stigende problem med alle de udstødte? Her kunne det måske være på sin plads at citere en anden fremtrædende socialdemokrat, nemlig Erling Olsen.

Han har på et tidspunkt afsløret, hvordan Socialdemokratiet betragter de aller

fattigste: "Vi har i realiteten troet, at hvis nogle folk ikke kan klare sig selv, skal vi bare stikke dem nogle penge og sige: "Gå hen og køb jer nogle bajere og en stor hund, sæt jer ned på gadehjørnet og drik bajerne og klap hunden".

Erling Olsen fortjener ros for sin hudløse ærlighed.

Kendsgerningen er desværre den, at det danske velfærdssamfund anno 1999 tager sig mere og mere af de fleste – men mindre og mindre af dem, der vitterligt har brug for hjælp.

Der er derfor behov for en styrkelse af indsatsen over for de aller svageste.

Vi bør ændre førtidspensionen. Færre unge skal sendes på passiv førtidspension. Vi skal sikre, at også de svageste får en plads i arbejdsfællesskabet. Hvorfor ikke gøre det muligt at modtage delvis førtidspension som supplement til et deltidsjob?

Og skattesystemet bør være sådan, at det bliver muligt at få de svage grupper i arbejde.

Lad mig sige klart og tydeligt: Jeg vil ikke have et samfund, hvor tre-fjerdedele af befolkningen blot drøner derudad, mens den sidste fjerdedel skubbes til side.

Vi skal gøre en indsats for at få alle med. Drømmen om en bedre fremtid må aldrig bare være forbeholdt de rige og de privilegerede.

Kan vi ikke gøre det bedre? Jo, Venstre kan.

Efter valget i marts 1998 gjorde vi status i Venstres folketingsgruppe og i Venstres hovedbestyrelse. Vi slog fast: Venstre er et alternativ til Socialdemokratiet og regeringen. Vi ønsker regeringen væk. Jo før, jo bedre. Men så længe vi har den nuværende regering, rækker vi hånden frem til et samarbejde. Et samarbejde på de områder, hvor regeringen er indstillet på at vise imødekommethed. Venstre lagde med andre ord op til et bredt samarbejde om de nødvendige reformer af det danske samfund.

Den linje har vi fulgt.

Er det så en linje, der har givet dårlige resultater?

Nej, det er en linje, der har givet gode resultater.

Sammen med en bred kreds af partier har vi opnået betydelige resultater:

Aftalen om finansloven for 1999 er den mest omfattende finanslovsaftale, som er lavet i nyere tid. Den indeholder flerårige reformer på en række områder: Dagpenge, efterløn, førtidspension, medicintilskud og boligtilskud. Den indebærer vigtige ændringer af erhvervsbeskatningen og en start på frit valg på sygehusområdet.

Der er indgået et nyt, fem-årigt forsvarsforlig. Også her er der tale om et vidtgående forlig. Et forlig som medfører en modernisering og omfattende strukturændringer i det danske forsvar.

Der er indgået en aftale om liberalisering af el-markedet.

Der er lavet forlig om kriterierne for tildeling af dansk indfødsret.

Der er lavet aftale om en ny landbrugslov.

Der er lavet aftale om skolernes 10. klasse.

Selvfølgelig er der punkter, vi kunne have ønsket os anderledes. Sådan er det i et forlig, hvor alle skal bøje sig. Men i det store og hele har vi opnået gode resultater og stor indflydelse.

Derfor vil jeg også sige så klart, at det ikke kan misforstås: Det er min agt at fortsætte den linje.

Om få uger skal vi igen forhandle finanslov. Vi vil igen prøve at lave en aftale med regeringen. Men vi har ingen sikkerhed for, at det lykkes.

Jeg tror tilmed, at det bliver en meget svær opgave. Sværere end sidste år.

Og det skyldes to ting. Socialdemokratiet brændte fingrene sidste år. Derfor er Lykketoft nok fristet til at lave noget med venstrefløjen. Han vil gerne vise sit

bagland, at Socialdemokratiet også kan samarbejde med SF og Enhedslisten. Og han har jo 90 mandater til rådighed i et venstrefløjsforlig.

Det andet er, at regeringens forslag til finanslov indeholder nye skatter på 3,3 mia. kr. Vi er imod de skatter. Vi vil kæmpe for at undgå de skatter. Men igen: Lykketoft har sine 90 mandater til at gennemtrumfe de nye skatter, hvis han vil.

Derfor står vi over for en meget, meget svær opgave.

Det er netop derfor, at Venstre har været meget omhyggelig med sit udspil til forhandlingerne. Vi har ikke taget punkter med, hvor regeringen er bundet af forlig med venstrefløjen. Vi har ikke taget punkter med, hvor Lykketoft kan afvise Venstre alene ved at henvise til, at han er bundet af forlig til anden side. For vi vil ikke give Lykketoft et alibi for at smide Venstre ud og tage venstrefløjen ind.

Det ville da være den nemmeste sag i verden at hejse fanen, komme med store overbud og flotte markeringer. Der var da ikke noget, Venstre hellere ville, end at ændre i pinsepakken, de grønne afgifter og alle de andre nye skatter, som regeringen har lavet med venstrefløjen. Og den dag, vi får magt til det, så gør vi det også.

Men hvis vi gik til finanslovforhandlinger med det krav, så ville Lykketoft opnå præcis det, han går efter. Nemlig et alibi til at lave forlig med venstrefløjen.

Vi kunne så sidde tilbage. Sidde tilbage med en dejlig følelse af rene hænder.

Men medens vi kunne sidde tilbage med de rene hænder, så ville der sidde titusindvis af danskere tilbage med en ny skatteregning.

Så spørger jeg: Ville det være en fornuftig forvaltning af det ansvar, Venstre har? Og jeg kender også svaret: Nej, det ville det ikke.

Vi har ingen sikkerhed for, at vi kan lave en finanslovaftale med regeringen. Men vi vil gøre vort yderste. For én ting skal stå lysende klart: Hvis Lykketoft vælger at bruge venstrefløjen, så er det fordi han ønsker politik med venstrefløjen. Og så kan vi ikke forhindre det. For han har sit flertal.

Og selvfølgelig indgår Venstre ikke en aftale om finansloven for enhver pris. Og vi stiller os heller ikke tilfreds med bare at afværge de skader, som venstrefløjen kunne påføre finansloven. Nej, en aftale forudsætter indrømmelser til os. Ligesom sidste år.

Lad mig så også gøre én ting fuldstændig klart: Med den linje vi har lagt, kaster jeg ikke vrang på Venstres fortid. Jeg lægger ikke afstand til den kurs, vi fulgte op til 1998. Det skulle da også lige mangle. Jeg var selv med til at lægge den kurs gennem mange år.

Men der skete noget nyt ved valget i 1998. Det nye var, at CD og Kristeligt Folkeparti valgte at pege på en borgerlig regering. For første gang siden vi kom i opposition i 1993.

Der opstod altså nu en ny og større chance for at danne en borgerlig-liberal regering.

Jeg føler som Venstres formand et betydeligt ansvar for at skaffe landet en ny regering. Det ville være en meget ringe forvaltning af det ansvar, hvis jeg ikke kvitterede positivt for støtten fra de to partier. Derfor sigter Venstre på, at der efter næste valg kan dannes en regering bestående af Det konservative Folkeparti, CD, Kristeligt Folkeparti og Venstre.

Alle ved, at den opgave kun lykkes, hvis Venstre viser evne og vilje til at formidle et samarbejde. Alle i denne sal ved det. Alle vore medlemmer og tillidsfolk ved det. Alle vore kommunalfolk ved det. For de kender det fra deres egen hverdag.

Lad os være enige om: Vi skal af med Nyrup-regeringen. Vi skal have en ny regering. Vi skal have et nyt politisk flertal. Vi skal have en ny politik. Og Venstre vil løfte den opgave, ansvarligt og troværdigt.

Jeg vil sætte mig det mål at gøre det 21. århundrede til liberalismens og Venstres århundrede. Ikke i den forstand, at en bestemt ideologi og en bestemt livsform skal trækkes ned over hovedet på befolkningen. Men i den forstand, at mennesker får plads til at skabe deres egne frivillige fællesskaber. Om det er børsmæglere eller økologiske fåreavlere – individualister eller holdspillere. Der er plads til alle i et liberalt samfund.

Jeg betragter Venstre som HELE Danmarks Venstre. Ikke sådan at forstå, at vi skal være venner med alle. Det kan vi ikke. Det skal vi ikke. For ven med alle er ven med ingen.

Nej, men jeg vil gerne have, at Venstre er partiet både for arbejdsmanden i Ishøj og husmanden i Ikast, både for studenten i Klampenborg og husmoderen i Kværndrup.

Og Venstre er ikke kun for dem, der i tide fik sig en god uddannelse, fik sig et godt job eller var så heldig at blive født til en privilegeret tilværelse. Venstre skal også være et parti for dem, der ikke lige fik sig en uddannelse i tide eller ikke nåede at få foden i døren til arbejdsmarkedet.

Hvad er det, der binder os sammen? Det er, at Venstre ikke er et interesseparti. Venstre er et holdningsparti.

Venstre er bundet sammen på tværs af alder og uddannelse og erhverv og bopæl. Vi er bundet sammen af en fælles holdning, en fælles idé.

Vi er forenede om den holdning, at det skal betale sig at gøre en indsats, at passe sit arbejde, at forsørge sig og sine.

Men vi er også fælles om den holdning, at der skal være et sikkerhedsnet, hvis det går galt, eller hvis vi ikke er i stand til at klare os selv.

Vi har den holdning, at der skal være lov og orden. Det skal betale sig at holde loven. Det skal straffes at bryde loven. Og vi vil ikke finde os i, at der tages mere hensyn til forbryderen end til ofret.

Jeg ved, at rigtig mange mennesker er enige med Venstre.

Forleden talte jeg med en telefonmontør. Han sagde til mig: "Hvordan kan det være, at hver gang jeg får snuden lidt oven for økonomisk, så kommer Stavad og tager det. Det er blevet dyrere at køre på arbejde, min mor har fået skåret sin hjemmehjælp, og de tager på voldsmændene med fløjlshandsker. Egentlig er jeg født socialdemokrat. Men det er slut nu".

Sådan er der mange, som siger og tænker.

Venstre er også DERES parti.

Det er på den måde, vi skal gøre Venstre til hele Danmarks Venstre.

Jeg tror, at hundredtusindvis af danskere sukker efter en ny regering, en ny politik, et sporskifte.

De har en forventning til Venstre. En forventning om, at vi forvalter vore muligheder med omhu og omtanke. En forventning om, at Venstre kan vise en realistisk, en ansvarlig, en troværdig vej.

Den forventning skal vi leve op til.

Lad bare socialdemokraterne skælde ud. Lad bare Nyrup og Auken og de andre forsøge at gøre sig morsomme på Venstres bekostning. Det skal være dem vel undt. For de har det jo ikke så sjovt ellers.

Men jeg tror, at folk er trætte af den slags.

Lad os sige klart og tydeligt til socialdemokraterne: Tag nu at fortæl, hvad I selv vil i stedet for hele tiden at hakke på Venstre.

Befolkningen vil høre, hvad Venstre står for. Og det er vi bedst til selv at fortælle.

Det har jeg gjort her på landsmødet. I klar tekst.

Ikke blot målet. Men også vejen til målet.

Vi tager nu afsked med det 20. århundrede. Det 20. århundrede var industrisamfundets århundrede.

Det 20. århundrede blev i høj grad præget af socialdemokratisk tankegang. Det var den industrielle tankegang om samlebånd, masseproduktion, ensartethed, centralisering og kollektivism. Netop de nøgleord, som kendetegner Socialdemokratiet.

Vi ser nu ind i det 21. århundrede. Det bliver informationssamfundets århundrede. Og informationssamfundet er kendetegnet ved forskelligartethed, decentralisering, valgmuligheder, personlig frihed. Netop de nøgleord, som kendetegner liberalismen og Venstre.

Vi sætter os klare mål.

Vi vil vinde næste valg.

Vi vil danne en ny regering.

Vi vil indlede et politisk sporskifte.

Vi vil gøre det 21. århundrede til liberalismens og Venstres århundrede.

Kilde

Fra prof. Robert Klemmensens private samling

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale, Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/landsmoedetale-af-venstres-formand-3>